

מיכתבים מודפסים, או שהיינו מטלפנים להם.
לכל לוקח פתחנו כרססת, והיינו נותנים לו מיספר. במגעים הבאים היה הלוקח נותן את המיספר שלו, היינו פותחים את הכרססת ורואים את הפרטים. בכרססת הייתי מציינת כל מיני פרטים כמו אם האיש אגרסיבי במיטה או שקט. זה עזר לי לדעת לקבל אותו בפעם הבאה.

היום שהמישטרה תפסה אותי, היה אחרי תקופה די ארוכה שלא היו לי לקוחות. היתה לי בעיה רפואית בגלל, אבל טילפן בחור אחד, קראו לו זאב, והוא היה מיספר 106 בכרססת. הוא היה מהימן ולא רציני לסרב לו, אז הזמנתי אותו לבוא.

גם אורגיות

בתשלום

כ ל הלוקחות הגיעו דרך מודעות ב עיתונים, לפעמים היינו עונים על מודעות של גברים שהציעו תמיכה בבחור רות, לפעמים גם היינו הולכים, יעקוב ואני, לאורגיות עם זוגות ומקבלים עבור זה תשלום.

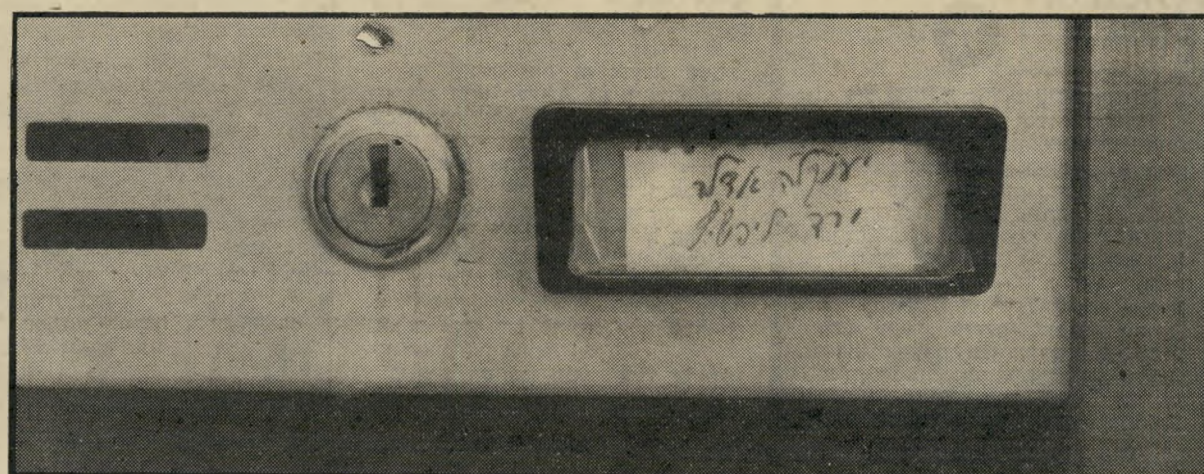
אני לא רוצה לשבת בבית הסוהר עם כל הזונות שיושבות שם. אני לא אוהבת את הציבור הזה. אני לא חושבת שעשיתי

והתחלקנו ברווחים. כשהייתי מקבלת לקוחות ברמת-גן, הייתי מעניקה לכל אחד שעה. בתל-אביב כבר הייתי נותנת לכל אחד רק חצי שעה. לפני הזמן שהלוקח היה צריך להגיע, יעקוב היה לוקח את הכלב ויוצא החוצה. ככה הוא היה שומר מפני המישטרה.
כשהלוקח היה צריך כבר לסיים, יעקוב היה חוזר לדירה, אם הלוקח לא סיים, יעקוב היה מחכה בסבלנות. בשלב מאוחר יותר הסכמתי לקבל, וכך גם כתבתי במודעות בעיתונים, רק בני 40 ויותר. המחר שהייתי לוקחת היה 50 דולר. בדרך-כלל, מאנשים שכבר הייתי מכירה, הייתי מבקשת מהם להפקיד את הכסף בבנק אמריקאי ישראלי, שבו היה לי חשבון, ולבוא אלי עם הקבלה. אם הם לא היו עושים את זה, הייתי מקבלת מהם כסף.

אף-פעם לא הייתי עובדת בימי שישי ובשבתות. אני באה מבית דתי, למדתי בבית-הספר הדתי סיני בראשון-לציון. את הדירה הראשונה שכרנו על שמי, היינו בה שלושה חודשים ונאלצנו לעזוב. אז שכרנו את הדירה השנייה, גם היא ברוב רופין. את הדירה הזו כבר שכרנו על שם שנינו. הטכניקה של העבודה היתה פשוטה אנשים היו כותבים לי למודעות ואנחנו היינו עונים להם, בדרך-כלל ב-

גרנות מקיים יחסי מין עם שתי צעירות: אחת מהן זוהתה אחר-כך כסיגלית פרקש. גרנות לא השתמש בכוח נגד השתיים. סיגלית היתה חופשית לגמרי, וגרמה אפילו ללוטרים הוותיקים ביותר של המחלקה להסמיק.
כאשר זומנה סיגלית למישטרה, כדי למי סור עדות נגד גרנות, היא ביקשה רשות להביא עימה ידיד. הידיד נחקר אף הוא, ומסר לחוקרים כרטיס ביקור שלו, שעליו צויין שהוא רב ומוהל.

השוטרים, שהיו במעקב אחרי הדירה שברחוב רופין, זיהו את הגבר שטייל עם כלבו כאותו רב ומוהל, ידידה של סיגלית פרקש. באותו לילה נעצרו יעקוב אדלר-נשר וסיגלית פרקש. השניים הודו מייד במהולה בית-בושת וסיגלית מסרה וידוי מלא ומפורט.
סיגלית בת ה-19, המשרתת במישרד צבאי בקרייה בתל-אביב, עסקה בחודשים האחרונים בזנות. את לקוחותיה היא אספה באמצעות מודעות מפתות בעיתונים ובעזרת מכשיר הטלפון. היא בת למישטרה ותיקה מראשון-לציון. אביה, ישראל, הוא פקיד בכיר בסניף בנק-המזרחי בעיר. מצבה הכלכלי של המשפחה איתן, ולחוקרים אין ספק שלא היתה זו מצוקה כלכלית שהביאה את החיילת לעסוק בזנות. **סיפורה השבוע סיגלית:**
כל העניין התחיל לפני כמה חודשים.

את השם נשר משמו. סיגלית, בתו של עובד בכיר בבנק בראשון-לציון, לא רצתה שחבריה בצבא יידעו על עיסוקיה ב"שעות הפנאי, וגם לא רצתה שהוריה יידעו שהיא עוסקת בזנות.

שם בדי
על תיבת-הדואר בבית שברחוב רופין 36, שם היתה מקבלת את הלוקחות שלה, רש"מ הסיגלית את השם המיקצועי שלה, ורד ליפשיץ. יעקוב השמיט

רופין 36
היא כתובת הדירה השלישית, שאותה הפכו סיגלית ויעקוב לבית-בושת. הלוקחות הור פנו לכתובת זו על-ידי מזכירה אלקטרונית בטלפון שבכתובתה הקודמת. בדירה זו נעצרו סיגלית ויעקוב על ידי המישטרה.

רופין 28
בתל-אביב היא כתובת הדירה השנייה שבה קיבלה סיגלית את לקוחותיה. סיגלית הקפידה לקבל רק שני לקוחות ביום, ומעולם לא עבדה בימי הששי ובשבתות. חזוהי-השכירות היה רק לשלושה חודשים.

עצתי טרמפ, וביני ובין הנהג התפתחה שיחה, שהפכה אחר-כך לידידות. הנהג היה יעקוב. מייד ראיתי שיש בינינו הרבה מן המשותף והוא מצא-חן בעיני. הוא סיפר לי שהוא מוהל ורב. אני יודעת שהוא עבד בתנובה, בתחילה כמשגיח-כשר רות ועכשיו הוא עובד כספק הבשר של תנובה באזור הדרום.
יעקוב הוא גם מוהל. הוא היה מוהל מוסמך, אבל לפני שנתיים שללה לו הרבנות את ההסמכה. הוא התחיל להשתמש במכשיר אמריקאי, שהרבנות לא אישרה בארץ. לכן הם התרגזו עליו ושללו לו את ההסמכה.

הוא הציע לי לגור אצלו, בסטודיו שהיה לו ברמת-גן. הסכמתי למרות שהוא אמר לי מייד שהוא נשוי. הוא לא היה בא הרבה לדירה, בערך פעם בשבוע.
סיפרתי לו עלי את הכל. הוא יודע שאני דורמינית וזה אפילו מצא-חן בעיני. החלטנו לפרסם מודעה בעיתון "זוג סוער ומעניין מעוניין בבחורה דו-סיטרית". את המודעה פירסמו בעיתון העיר, הגיעו המון תשובות. הגיעו גם תשובות מוזגות שהציעו לנו תמורה כספית עבור הביולוגיה, וכך אני חושבת התחיל כל העסק שלנו.
ככה עלה לנו הרעיון לעשות כסף. פירסמו מודעות בעיתונים, על זה שאני חיילת, והתחילו להתקשר אנשים. היינו מאוד זהירים. אני הייתי מדברת בטלפון והצגתי עצמי בשם ורד. על הדלת של הדירות כתבנו את השם ורד ליפשיץ. לא רצינו שיכירו אותי. הייתי מקבלת רק כאלה שעשו עלי רושם טוב בטלפון.

אף-פעם לא קיבלתי אנשים כשאני במדי, אם כי כולם ידעו שאני חיילת. לא קיבלתי אף-פעם יותר משני אנשים ליום. בדרך-כלל הייתי מקבלת אחד בהפסקת הצהריים שהיתה לי בצבא, ואחד בין חמש ושש וחצי אחר-הצהריים.
יעקב היה זחיל מאוד. הוא לא הכיר את רוח איתי לעשות שום דבר. הוא לא היה הסרסור שלי, הוא היה החבר שלי